

LBRIS

We know
books

VI KEELAND

DEZVĂLUIREA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

Acum

Obişnuiam să ne privim astfel. Înainte să *te* duci și să strici totul.

Bărbatul înfășoară un fular în jurul gâtului femeii zâmbitoare, apoi se apleacă și o sărută pe vârful nasului. Mă forțez să-mi iau privirea de la vitrina magazinului și să-mi continui drumul. Poate încă un kilometru o să fie suficient – o să-mi limpezească mintea, să pot gândi clar. Să-mi dau seama ce să fac tot restul zilei. Tot restul vieții mele.

O altă clădire, apoi încă două. Mă opresc în spatele a zeci de oameni la trecerea de pietoni. O femeie verifică ora pe telefon, un copil se clatină sub greutatea ghiozdanului plin cu cărți, un om de afaceri în costum de cinci mii de dolari urlă în telefon despre o afacere care nu se va mai concretiza.

E furios. Probabil are nevoie de terapie. Cei mai mulți dintre noi avem nevoie. Inclusiv eu.

Mai ales eu.

O adolescentă fumează o țigară cu marijuana în timp ce se leagănă pe ritmul muzicii pe care o ascultă în căști. Un tânăr de vreo douăzeci de ani îmbrăcat cu blugi largi și tricou se preface că nu îngheață de frig.

Dar ceva îi diferențiază de mine – toți par să știe încotro se îndreaptă.

Pe de altă parte, probabil că și eu dau impresia asta. Mă prefac destul de bine în ultimul timp, nu-i așa?

Dar în curând, ei vor fi acasă cu familiile, câinele sau jocul lor video, iar eu voi fi tot aici, rătăcind prin oraș. Căutând ceva, deși nu știu ce anume. Încă sunt destul de lucidă să-mi dau seama că asta înseamnă că s-ar putea să nu-l gășesc niciodată.

Poate ar trebui să-mi iau un câine. În felul ăsta, plimbările mele ar avea un scop. Bineînțeles, ar trebui să-l hrănesc. Să mă târăsc din pat în fiecare dimineață devreme să-l scot afară, să nu-mi distrugă covoarele. Să-i ofer dragoste și afecțiune.

Mi se pune un nod din gât. Nu sunt capabilă să-mi asum astfel de angajamente. Mai ales pe acesta din urmă.

Se schimbă culoarea semaforului, valul de oameni se revarsă înainte, iar eu mă las purtată de mulțime pe trecerea de pietoni. Cotesc la întâmplare și, câteva secunde mai târziu, mă aflu printre case de cărămidă. Încetinesc pasul, iar un alt trecător, grăbit, se lovește de mine. O altă persoană cu o destinație clară.

Sub adierea vântului, frunzele galbene și portocalii ale unui arbore de ginkgo foșnesc și cad ca o ploaie în jurul meu. Mai aveam puțin și ne mutam aici, în Gramercy Park, în una dintre aceste case vechi. Cu un hol la intrare vopsit în albastru deschis și fereastra biroului cu vedere spre oraș. Dacă am fi ales această casă, în locul apartamentului, ar fi stat altfel lucrurile? Oare acea alegere ne-ar fi influențat viețile, și tu ai fi fost acum lângă mine?

Mă las dusă de valul imaginației. E genul de cartier perfect pentru familii. Poate că am fi avut deja un copil. Poate că mi-aș fi luat un an sabatic. Poate că, dacă aș fi fost mai atentă, aș fi observat cât de rău

te simțeai. Dacă ai fi fost încă aici, probabil ai fi fost în deplasare acum – ai fi fost plecat la un meci în Michigan sau Canada. Cabinetul meu ar prospera, în loc să se afle în declin. Poate am fi angajat o bonă. Poate... doar poate.

Adierea revine, strecurându-se prin pardesiul meu descheiat. Îl închid repede, strângându-mi mai tare cordonul. Sunt plecată de ore bune și ar trebui să merg acasă. Dar de ce?

Crengile copacilor se leagănă, iar un val proaspăt de frunze îmi alunecă peste pantofi. Una galbenă, rebelă se ridică purtată de vânt și mi se încurcă în păr. În timp ce întind mâna să o îndepărtez, un taxi trece pe lângă mine la câțiva centimetri, creând o rafală care mă plesnește peste față. *Fir-ar*. Nici nu am văzut că semaforul era roșu. Fac un pas înapoi spre bordură și mă lovesc de o persoană din spatele meu, împingând-o aproape violent.

– Doamnă? Sunteți bine?

O tânără de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată într-un palton Burberry, cu un copil cu codițe lângă ea, având cam doi ani, într-o jachetă identică și un alt copil mic într-un cărucior vintage, sugându-și degetul.

O tresărire, o iluzie a ceea ce ar fi putut fi. Ce nu va mai fi niciodată din cauza *ta*.

Bag mâna în buzunar și îmi ating brelocul. Brelocul *tău*. Cel care îmi amintește de toate speranțele și visurile noastre. Mă liniștește. Pe cât de liniștită pot fi în ultimul timp.

– Doamnă?

Femeia de care deja am uitat se apropie de mine.

– Sunteți bine?

Mă uit în altă direcție, micuța ei familie e prea aproape de propriile-mi visuri, ceea ce îmi creează un disconfort imens.

— Sunt bine. Mulțumesc.

Mă întorc pe drumul pe care am venit, mergând mai repede acum. *Fugind*. Fugind de ce? Nu contează. Privesc în jos, la betonul gri, apoi în sus, la cerul cenușiu. O vitrină îmi reflectă imaginea – o față palidă, îngustă, cu pomeți prea pronunțați, cu o bărbie prea ascuțită. Ochii goi, odinioară verde crud, au devenit terni. Parcă și ei sunt cenușii. Ar trebui să-mi fac niște șuvițe, să-mi revigorez părul blond spălăcit.

Un clopoțel sună zgomotos la ușa următorului magazin, atrăgându-mi atenția. Un cuplu tânăr stă la geam, zâmbind timid și strângând în mână niște pahare de cafea din carton. Intru rapid, mă așez la coadă, pierdută din nou în anonimatul orașului.

Mă uit în jur, clipind dezorientată. Nu am mai fost niciodată aici, în această zonă, în cafeneaua asta. Sau poate e nouă. Lumea s-a schimbat în jurul meu în ultimul an, iar eu nici nu am observat.

Coadă avansează, o las să mă tragă după ea. Ai fi urât locul ăsta. Lumina prea puternică, zumzetul vocilor a vreo treizeci de oameni, șuieratul aparatului de spumă, țuitul râșniței de cafea. Să plătești șapte dolari pentru o cafea.

— Bună ziua. Cu ce pot să vă servesc?

O femeie cu un zâmbet larg și cu părul blond strâns în coadă este un pic prea nerăbdătoare să-mi ia comanda.

— O cafea. Neagră, te rog.

Îi dau banii, iau restul și mă târăsc de-a lungul cozii, cu ochii ațintiți pe o briouă cu merișoare și portocale. Încerc să-mi aduc aminte dacă am mâncat azi.

— Meredith? O cafea neagră, răsună o voce.

Îmi scot o mânășă să iau paharul de carton, lăsând căldura să-mi pătrundă în piele, în timp ce scrutez încăperea în căutarea unei mese libere. Este doar una, aproape de intrare, cu vedere spre stradă. Cel puțin îmi oferă o oarecare ocupație. Pe trotuar e un furnicar uman, turiștii admiră cu gura căscată clădirile înalte, ducând în mâini sacoșe de cumpărături, iar localnicii bombăne, fiind nevoiți să se strecoare printre ei. Sute de oameni vin și pleacă în doar câteva minute. E un ocean de necunoscuți, figură după figură, până când toate încep să se estompeze.

Dar apoi... o imagine familiară. O figură pe care o recunosc în mulțime.

Mă aplec, ignorând masa care îmi intră în coaste în timp ce mă uit spre acel bărbat. Îmi duc mâna la piept în clipa când, consternată, am confirmarea. Iar inima mi-o ia la trap.

Nu poate fi el.

Ar putea?

Piele măslinie, barbă neagră, constituție athletică. Zâmbește – buzele i se arcuiesc în sus în timp ce vorbește la telefon. Apoi izbucnește în râs, unul care îi zguduie tot pieptul, își înalță capul, zâmbind spre cer. Bărbatul acesta nu ar râde – *nu ar putea* să râdă. Până la urmă, a trecut printr-o experiență mai grea decât mine.

Strâng prea tare paharul și cafeaua se revarsă peste margini, opărindu-mă. Durerea îmi radiază prin piele și îmi îndrept privirea spre carnea rozalie.

E bine. Senzația de usturime mă inundă, însoțită de un ciudat sentiment de ușurare.

Nu e o reacție normală. Probabil voi sta să analizez asta ore în șir, la un moment dat. Dar acum... îmi

îndrept din nou atenția spre fereastră. *El* este mult mai interesant.

Mă ridic brusc de pe scaun, aruncând cafeaua abia atinsă în cel mai apropiat coș de gunoi și ies în câteva secunde pe ușa cu clopoțel. Bărbatul își croiește drum pe trotuar, strecurându-se printre golarile din mulțimea de pietoni, fiindu-mi ușor să-l urmez. Ușor să... tresar brusc... îl urmăresc.

E ca și când aş urmări o fantomă.

Doar că nu el este cel care a murit.

Ele au murit.

Noi suntem blocați aici. Într-un purgatoriu.

Eu. Și el.

Gabriel Wright. Ultima dată când l-am văzut, m-am simțit aproape exact la fel ca acum. Amorțită. Detașată. Sceptică. *Seara aceea*.

Îmi bag din nou mâna în buzunar, încercând să-ți ating brelocul pentru a alunga amintirile urâte. Dar nu e timp să caut alinare acum, pentru că rămân în urmă. Așa că grăbesc pasul, îl urmăresc. Gabriel cotește pe o stradă, cu mâinile în buzunare. Părăsește Gramercy, îndreptându-se spre sud, către East Village. Nu suntem singurii care ne îndreptăm în acea direcție. Merg în spatele a trei femei, cu sacoșe de cumpărături voluminoase, pe care la cară ca pe niște trofee de vânătoare. Turiste. Ele sunt camuflajul perfect pentru propria mea vânătoare.

Vreau să știu ce face, unde se duce. De ce e tocmai *aici*, dintre toate locurile posibile, și mai ales – îmi revine în minte figura lui, râzând, zâmbind – e *cu adevărat* fericit? Destul de fericit încât să râdă. Să simtă bucurie, după ceea ce ai făcut *tu*.

Gabriel se oprește la un chioșc de ziare mai în față. Un val de funcționari în costume se revarsă pe trotuar,

ieșind dintr-o clădire. Deja a trecut de ora șapte. Rătăcesc pe afară de la amiază. Ar trebui să merg acasă. Să comand mâncare, să gălesc ceva de făcut cu timpul meu...

Dar nu mă pot desprinde de *el*. Îmi lipesc telefonul de ureche pentru a-mi ascunde fața cât timp el scrutează trotuarul, așteptându-și rândul. Ridică o mână, își folosește telefonul să plătească un pachet de țigări – un oarecare pachet alb – și le bagă în buzunar.

Mă cuprinde o dorință imensă să mă apropiu de el. Probabil nu m-ar recunoaște. Nici nu ne-am cunoscut vreodată, cel puțin nu oficial. Nu. Doar am trecut prin iad împreună, despărțiți de câteva încăperi.

Tu într-o încăpere.

Soția și copilul lui, în alta.

Înghit acidul care îmi urcă pe gât, efectul cafelei pe stomacul gol și al stresului de a urmări un bărbat de care ar trebui să stau departe.

Gabriel mai zăbovește o clipă la chioșcul de ziare. Zâmbește din nou. Poartă o conversație cu vânzătorul din spatele tejghelei.

Fac un pas înapoi, mă sprijin de zidul de cărămidă al unei clădiri și scot un carnețel, cel în care îmi notez lista cu lucruri de făcut. N-am mai scris în el de săptămâni întregi, poate chiar luni. Nu are niciun rost să ții o listă atunci când nu ai nimic de făcut. Dar acum mângălesc ceva.

Gabriel Wright.

Verific din nou ora pe telefon, ca și când ar fi o informație esențială, și mă întorc la scris.

Joi, 7.13 p.m.

Merge pe strada East 15. Se oprește la chioșcul de ziare din colț.

Râde. Zâmbește. Fericit?

Ultimul cuvânt mă face să mă opresc. În ultimul timp, ideea de fericire mi se pare o fabulație sau un basm. Un vis din care orice fetiță crescută într-o familie dezorganizată vrea să facă parte, dar știe în adâncul inimii că e doar o fantezie.

Gabriel îi zâmbește cu amabilitate vânzătorului de la chioșc și se întoarce cu spatele pentru a-și continua drumul cu un pas lejer, ca și când nu ar avea nicio grijă pe lume. Vreau să-l apuc de mânecă și să strig: „Ești cu adevărat fericit?” sau poate: „Știi că te prefaci. Ești doar mai bun decât mine la asta. Nu e posibil să fii din nou întreg. Nu după ce ți-am făcut *noi*.”

Nu are niciun sens.

El nu are niciun sens.

Mi se taie respirația pe măsură ce pașii lui se accelerează. Trebuie să-l urmăresc în continuare. Nu, *am nevoie* să-l urmăresc în continuare. Brusc, am un scop pentru prima dată după luni întregi. Un gol imens se cascadează în interiorul meu, ceva ce m-ar putea înghiți pe loc. *Cum? De ce?*

Arunc o privire în spate, în timp ce mă reintegrez în mulțime și dau cu ochii de o tânără cu părul lung și blond, care ține o grămadă de cărți în brațe. Pare că vrea să spună ceva, dar apoi îmi dau seama că probabil doar speră să mă dau la o parte din drumul ei. Ca toată lumea din orașul ăsta, cu excepția mea, e grăbită. Deși acum am și eu un scop.

Pentru prima dată de când *tu*...

Nu știu încotro merg sau ce se va întâmpla când voi ajunge acolo.

Dar știu că trebuie să-l urmez.

CAPITOLUL 2 *Atunci*

— Aproape uitasem, am o surpriză pentru tine.

M-am ridicat din pat și am deschis sertarul comodei.

— Vino înapoi aici.

Vocea lui Connor era răgușită. Jucăușă.

— Vreau să-ți dau și eu o surpriză. Una *mare*.

Am chicotit și am ascuns surpriza *mea* în palmă, ținând mâinile la spate.

— Știi cât de supărat ai fost când ți-ai pierdut brelocul cu tricoul lui Gretzky, acum câteva săptămâni.

— Mi-l dăduse antrenorul meu atunci când am împlinit șase ani. I l-am arătat chiar lui Wayne când l-am întâlnit în seara în care am fost selecționat pentru echipa de profesioniști. Mi-a spus că, într-o zi, oamenii vor purta brelocuri cu tricoul având numărul meu.

Am zâmbit și mi-am adus mâinile de la spate, deschizându-mi pumnul.

— Ei bine, domnul Gretzky e un bărbat deștept.

Connor s-a ridicat în capul oaselor.

— Dumnezeuule. De unde îl ai?

— L-am făcut pe comandă.

Ochii soțului meu s-au umplut de lacrimi. A luat micuța replică a tricoului său albastru cu roșu, de la

echipa New York Steel, cu numărul norocos șaptesprezece, și și-a trecut degetul peste el.

I-am atras atenția.

— E o mică greșeală. Vezi pe partea de jos, cum vopseaua roșie a pătruns prea sus în secțiunea albastră? O să-i cer să-l refacă, dar eram prea nerăbdătoare să ți-l dau.

Connor a zâmbit.

— Aia nu e vopsea. E sângele adversarilor mei. Nu-l reface. Îmi place exact așa cum e.

— Surpriza nu se oprește aici. Tipul care l-a făcut vrea drepturile de distribuție. I-am dat numărul agentului tău și deja negociază un contract. Ar câștiga *jumătate de milion* pentru început. Imaginează-ți toți băieții de șase ani care se plimbă cu acest breloc, visând să fie ca tine într-o zi.

Connor m-a tras spre el, cuprinzându-mi obrazul cu palma.

— Îmi place la nebunie. Mulțumesc.

Mi-am frecat nasul de al lui.

— Cu plăcere.

— Și eu vreau să-ți dau ceva, Mer.

Mi-am dat ochii peste cap și am zâmbit jucăuș.

— Am mai văzut asta. Am mai făcut-o.

— Oh, da? Chiar așa?

Fără avertisment, m-a ridicat de pe pat și m-a aruncat în aer. Am țipat, Connor m-a așezat înapoi în poală, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui.

— Îți amintești ce am spus când te-am cerut de soție? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Am spus că toată viața mea nu am dorit decât un lucru: să câștig un campionat de hochei. Dar din ziua în care te-am cunoscut, nu a mai fost de ajuns. Aveam nevoie de trei lucruri: Tu. Un campionat. Și o familie. Am avut norocul să te conving să te căsătorești cu mine. Acum șase luni, visul meu de a câștiga campionatul a devenit realitate. Tot ce-mi mai trebuie acum, pentru ca viața mea să fie completă, este o familie. Vreau să avem un copil. Într-adevăr, călătoresc mult pentru meciuri, dar mă voi dedica în totalitate ori de câte ori voi fi acasă. Promit. Vrei să ai un copil cu mine, Mer?

Mi-am acoperit gura cu palma.

— Serios?

El a dat din cap.

— Serios. Știu că de-abia ți-ai adus cabinetul exact acolo unde voiai. Deci, dacă vrei să aștepti, înțeleg. Dar sunt pregătit când vei fi și tu, iubito. Sunt mai mult decât pregătit.

Connor avea dreptate. Muncisem din greu în ultimii ani de când luasem hotărârea să fiu pe cont propriu. Lucram la două spitale și la centrul psihiatric, preluând cele mai grele ture de gardă doar pentru a primi recomandări de la pacienți. Nu ar fi ușor să fac acum un pas înapoi. Dar a existat vreodată un moment bun pentru a avea un copil?

— Pot să găsesc un psihiatru cu jumătate de normă care să mă ajute. Poate o altă mamă care vrea să se întoarcă la muncă, însă doar o jumătate de zi sau ceva de genul acesta. Mă voi descurca. Ne vom descurca.

Mi-am întărit spusele cu o mișcare a capului, iar buzele lui Connor s-au arcuit într-un zâmbet larg, copilăresc.

— Vom avea un copil, a șoptit el.